

ДОСЛІДЖЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНО-ПЛАНУВАЛЬНИХ АРХІТЕКТУРНИХ РІШЕНЬ

Системні поняття, отримані та використані в різних галузях дослідження є результатом ідентифікації характеристик (принципів), загальних для різних типів складних систем [1]. До них відносяться поняття самоорганізації та еволюціонізму, цілісність, ієрархічна організація (яка відрізняє рівні аналізу) на основі концепцій системи, структур, підсистем (компонентів, одиниць ієрархії системи), середовище, час, класифікація основних властивостей та процесів у системах та ін.[2].

Методологія системного аналізу включає в себе ідентифікацію всіх системно-формуєчих відносин, взаємозв'язків, факторів та структур. При цьому системне дослідження включає наступні аспекти:

- функціональний(мотиваційний), що визначає вивчення інформаційно-функціональних залежностей (функціональна організація);
- структурна, що передбачає вивчення внутрішніх зв'язків та взаємозв'язків елементів системи, з'ясування ролі та функції кожної ланки (тобто внутрішньої форми системи);
- компонент, що відображає вивчення складу системи (з поділом компонентів, взаємодія яких забезпечує цілісність системи);
- вплив зовнішніх факторів, що характеризує системну взаємодію з навколишнім середовищем;
- адаптація, з огляду на динамічність системи в часі (зміна стану системи, її елементів та зв'язків між ними, системна поведінка), можливі перспективи розвитку.

"Системний підхід — це сукупність загальнонаукових методологічних принципів (вимог), в основі яких лежить розгляд об'єктів як систем. До числа цих вимог відносяться: а) виявлення залежності кожного елемента від його місця і функцій у системі з урахуванням того, що властивості цілого не можна звести до суми властивостей цих елементів; б) аналіз того, наскільки поведінка системи зумовлена як особливостями її окремих елементів, так і властивостями її структури; в) дослідження механізму взаємодії системи і середовища; г) вивчення характеру ієрархічності, притаманного даній системі; д) забезпечення всебічного багатоаспектного опису системи; є) розгляд системи як динамічної цілісності, що розвивається."[3]

Загальна теорія систем розширює межі досліджень в архітектурі, дає загальний напрямок розвитку архітектури, як невід'ємної частини життєдіяльності людини. Методологічні принципи архітектурної системи включають в себе наступні аспекти:

1. Функціональна цілісність;
2. Ієрархічна функціональна структура;
3. Внутрішня функціональна повнота системи та її елементів;
4. Архітектурні системи мають відкритий характер;
5. Архітектурні системи мають прямий і зворотній інформаційний обмін;
6. Систематична архітектурна мова та мова, представлені як цілісність повідомлень на шляху оволодіння архітектурним середовищем як сюжет архітектурної роботи;
7. Регулювання та контроль у системі здійснюється за допомогою "прямих" та "зворотних" впливів, які утворюють структуру, згідно з принципом "потреба-задоволення", де потреба – інформація про стан системи.

Архітектурні системи повинні розглядатися , як засіб матеріальних та духовних потреб життєдіяльності людини.

Предметом вивчення системного характеру явищ в архітектурі є різні види інтегральних утворень архітектурного середовища - регіони, міста, міські ансамблі, будівлі та інтер'єри, а також їх структурні складові (компоненти) та зв'язки між ними в умовах зовнішнього факторного впливу, а саме – дія природно-кліматичних, науково – технічних і соціально-економічних факторів.

Література

1. *Блауберг И.В., Юдин Э.Г. Становление и сущность системного подхода / И.В.Блауберг, Э.Г. Юдин. – М.: Наука, 1973.*
2. *Бабич В.Н. Методология системного анализа в архитектуре [Электронный ресурс] / В.Н. Бабич // Архитектон: известия вузов. – 2011. – №34.*
3. *Основи методології та організації наукових досліджень: навчальний посібник для студентів, курсантів, аспірантів, ад'юнктів / Конверський А. Є., Лубський В. І., Горбаченко Т.Г., Бугров В.А., Кондратьєва І. В., Руденко О. В. –Київ: Центр учбової літератури, 2010. – 351 с.*